

Монката

на Симеон Тотков, 10 ж клас,
понастоящем пребиваващ във Франция

В автобус номер 260 принципно си е неудобно. Разбира се, днешният ден изключение не правеше. До болка познатите спирки: Горнобански, Павлово, Бъкстон, Красно село, Гешов и до Руски. Понякога и до Кьошетата, когато ме мързи.

След два месеца жегата най-накрая заваля. От този гадния, на засечки дъжд. Не знаеш дали да мъкнеш чадър или не. Аз рискувах, с идеята че ще се крия под дърветата.

Та така, гледам разни хора, разни животни. Понякога две в едно. Обичайната мръсотия, с която всеки уважаващ себе си софийски гражданин е свикнал. Бдя за контроли с непродупчено билетче в ръка. Ежедневие, както се казва.

Руски, тук съм аз. Слязох и заваля. Какво уникално съвпадение, не мога да повярвам. Загледах се нанякъде, чакайки да спре. Извадих телефона и набрах Симеон.

- Какво става, брат?
- Нищо, Гоше, оправям си багажа.
- Ми аз щях да ти предложа да направим едни Светци.*
- Няма да мога, брат, съжалявам.
- Знаем, просто исках да те пробвам. Ще ми липсваш, копеле!
- И ти на мен, Гоше.

С усмивка прибрах телефона в джоба. И тогава ме удари. Той утре заминава и аз много добре го знаех, знаех какво ще каже още преди да му звънна. Все пак... Какво да кажа, навик.

* да направим едни Светци – да се съберем в парка на Св. Седмочисленици

За общите неща

три дена мрак над София
и всички са в утопия.
ако се удавя в мъглата,
поне ще знаят,
че бил съм тук.
довиждане, до нови срещи
в случай че се върна,
ще те любя пак на свещи
в стаята, където
дъждът не спира да треци,
а всички знаем, че
капките пронизват
и най-твърдите човешки
души.